

Sygn. akt VI P 152/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Ławnicy: Joanna Chmielewska

Danuta Szufnarowska

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. F.

przeciwko R. P.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powódki M. F. na rzecz pozwanego R. P. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Joanna Chmielewska SSR Przemysław Chrzanowski Danuta Szufnarowska

Sygn. akt: VI P 152/14

UZASADNIENIE

M. F. pozwem z dnia 24 lutego 2014r. (data nadania), skierowanym przeciwko R. P. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 2.400,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lutego 2014r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 10 lutego 2014r. pozwany wręczył jej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, w którym jako przyczynę wskazano niezdolność powódki do pracy wskutek choroby, trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tytułu choroby wynagrodzenia oraz zasiłku. Zdaniem powódki rozwiązanie umowy zostało dokonane z naruszeniem przepisów prawa pracy, nie zaistniały bowiem warunki uzasadniające dokonanie rozwiązania. Powódka nie pobierała bowiem świadczenia rehabilitacyjnego. Od 4 lata ma orzeczoną całkowitą niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji. Zaś przepisy prawa pracy obejmują szczególną ochroną osoby znajdujące się w takiej sytuacji życiowej jak powódka. Poza tym powódka nie wykorzystwała pełnego okresu zasiłkowego.

(pozew – k. 1 – 3)

R. P. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż powódka ma orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności, mający charakter trwały. Nie pozbawiało jej to jednak możliwości podjęcia pracy zawodowej. Pozwany podkreślił, iż za chybione należy uznać twierdzenia powódki dotyczące niemożliwości zastosowania wobec niej przepisów dotyczących rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 ust 1 lit b k.p., gdyż powódka była co prawda osobą z orzeczoną niepełnosprawnością, ale zdolną do wykonywania pracy na wskazanym w umowie o pracę stanowisku. Nie można także zgodzić się z twierdzeniami powódki, że w chwili rozwiązania umowy o pracę powódka nie wykorzystwała pełnego okresu przysługującego jej zasiłku chorobowego. Z informacji uzyskanych z ZUS wynika bowiem, że od dnia 19 października 2013r. ZUS zaprzestał wypłacania jej zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na upływ 182 dniowego okresu zasiłkowego. Oznacza to, że powódka wykorzystwała okres pobierania zasiłku chorobowego w maksymalnym wymiarze. Wskazał ponadto, iż nie można pozbawić pracodawcy prawa do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, jeżeli pracownik nie nabył prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

(odpowiedź na pozew – k. 23 – 26)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. F. była zatrudniona u R. P. w okresie od 10 lipca 2012r. do 10 lutego 2014r. w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku Młodsze Specjalisty ds. Obsługi Klienta. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki, obliczone jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.400,00 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę na okres próbny z 10 lipca 2012r. – k. 7 – 9; umowa o pracę na czas nieokreślony z 10 października 2012r. – k. 4 – 6; zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 31)

Zgodnie z orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 5 czerwca 2000r., wydanym przez Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w R., powódka ma orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności, mający charakter trwały.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 05 czerwca 2000r. – k. B1 a/o)

Przed podpisaniem umowy o pracę, w dniu 05 lipca 2012r. powódka przeszła badania lekarskie, w wyniku których wystawione jej zostało zaświadczenie lekarskie w którym stwierdzono, iż jest ona zdolna do wykonywania pracy na stanowisku Młodsze Specjalisty ds. Obsługi Klienta w skróconym wymiarze czasu pracy, tj. 7 godzin dziennie, 35 godzin w 5 dniowym tygodniu pracy. Brak było przeciwwskazań do zatrudnienia powódki na stanowisku Młodsze Specjalisty ds. Obsługi Klienta.

(dowód: zaświadczenie lekarskie z 05 lipca 2012r. – k. A4, A5 a/o)

Powódka była niezdolna do pracy w następujących okresach:

- 1) od 08 kwietnia 2013r. do 12 kwietnia 2013r.;
- 2) od 24 kwietnia 2013r. do 04 października 2013r.;
- 3) od 07 października 2013r. do 02 lutego 2014r.

Niezdolności do pracy w powyższych okresach spowodowane były tą samą chorobą i pozostawały w ścisłym związku przyczynowo skutkowym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił powódce zasiłek chorobowy za okres od 22 maja 2013r. do 19 października 2013r., tj. za 182 dni.

(dowód: zwolnienia lekarskie – a/r w aktach VI U 307/14; pismo ZUS z 29 kwietnia 2014r. – k. 39)

Decyzją z dnia 28 marca 2014r. ZUS odmówił powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 października 2013r. do 28 stycznia 2014r. z uwagi na upływ 182 dniowego okresu zasiłkowego. Powódka wykorzystała okres pobierania zasiłku chorobowego w maksymalnym wymiarze.

(dowód: pismo ZUS z 29 kwietnia 2014r. – k. 39; decyzja z dnia 28 marca 2014r. – k. 1 a/r w sprawie o sygn. VI U 307/14)

Powyzsza decyzja zostala zaskarzona przez powodke do Sadu Pracy i Ubezpieczen Spolecznych. Sad Rejonowy dla Warszawy Pragi – Poludnie w Warszawie, VI Wydzial Pracy i Ubezpieczen Spolecznych wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015r. oddalil odwolanie powodki.

Powódka nie zaskarżyła przedmiotowego wyroku. Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 20 stycznia 2016r.

(odwołanie – k. 1 – 3 akt o sygn. VI U (...); wyrok Sądu Rejonowego z 29 grudnia 2015r. – k. 77)

W dniu 10 lutego 2014r. powódka otrzymała korespondencję od pozwanego, która stanowiła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby, trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tytułu choroby wynagrodzenia oraz zasiłku.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę – k. 10)

Powyzszy stan faktyczny w sprawie Sad ustalil na podstawie dokumentow zlozonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy oraz sprawy o sygn. VI U (...), a takze oswiadczen stron co do okolicznosci bezspornych.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentow Sad ocenil jako w pelni wiarygodne. Na zadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postepowania nie zakwestionowaly jakiegokolwiek dowodu, nie podniosly jego nieautentycznosci lub niezgodnosci ze stanem rzeczywistym. Byly one zatem nie tylko spójne wewnetrznie, ale i korespondowaly ze soba, tworzac logiczna calosc, dlatego tez stanowiły podstawę ustalonego przez Sad stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Strony nie wnosily o uzupehlenie materialu dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy byla kwestia zasadnosci zgloszonego przez powodke roszczenia o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiazanie umowy o prace.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Przede wszystkim wskazać należy, iż art. 53 k.p. ma zastosowanie do wszelkich rodzajów umów o pracę, jak również do wszystkich pracowników, zdolnych do wykonywania pracy na stanowisku wskazanym w umowie o pracę. Także w sytuacji gdy dany pracownik posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Skoro zatem w trakcie badań dopuszczających pracownika do pracy stwierdzono, że pomimo orzeczenia w stosunku do powódki znacznego stopnia niepełnosprawności, była ona zdolna do wykonywania pracy na określonym stanowisku, to oczywistym jest, iż w stosunku do niej będzie miał zastosowanie art. 53 k.p. Tym bardziej, że przepisy szczególne nie zawierają w tym zakresie żadnych wyłączeń. W konsekwencji za chybione należy uznać stanowisko powódki dotyczące niemożliwości zastosowania w stosunku do niej rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 ust 1 lit b k.p. Bezsporne

pozostawało bowiem, że co prawda powódka miała orzeczoną niepełnosprawność, ale jednocześnie była zdolna do wykonywania pracy na wskazanym w umowie stanowisku pracy.

Ustaleniu przez Sąd podlegało zatem, czy pracodawca był uprawniony do skorzystania z możliwości rozwiązania z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 ust 1 lit b k.p.

Okresy pobierania zasiłku chorobowego określa ustawa z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2014r., poz. 159). Zgodnie z art. 8 tej ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 wskazanej ustawy - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do ww. okresów wlicza się wszystkie poprzednie spowodowane tą samą chorobą, jeśli przerwa między nimi nie przekraczała 60 dni.

Z ustalonego w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego wynika, że powódka była niezdolna do pracy w okresach od 08 kwietnia 2013r. do 12 kwietnia 2013r., od 24 kwietnia 2013r. do 04 października 2013r. oraz od 07 października 2013r. do 02 lutego 2014r. Niezdolności do pracy w powyższych okresach spowodowane były tą samą chorobą i pozostawały w ścisłym związku przyczynowo skutkowym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił powódce zasiłek chorobowy za okres od 22 maja 2013r. do 19 października 2013r., tj. za 182 dni. Natomiast na mocy decyzji z dnia 28 marca 2014r. odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 października 2013r. do 28 stycznia 2014r. z uwagi na upływ 182 dniowego okresu zasiłkowego. Powyższa decyzja została przez powódkę zaskarżona do Sądu Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015r. oddalił jej odwołanie. Wyrok uprawomocnił się z dniem 20 stycznia 2016r.

Z powyższego wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 28 marca 2014r. ustalił datę wyczerpania 182 dni zasiłku chorobowego na dzień 19 października 2013r. Z uwagi na prawomocne oddalenie odwołania powódki, decyzja ta jest w sprawie wiążąca, a nadto w sposób wyczerpujący wskazuje poszczególne okresy niezdolności do pracy, składające się łącznie na okres 182 dni - wyliczony zgodnie z powołaną ustawą o świadczeniach w razie choroby i macierzyństwa.

Mając na uwadze przepis art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b k.p. podkreślić należy, iż okres ochronny, w czasie którego pracodawca nie może rozwiązać z pracownikiem niezdolnym do pracy umowy o pracę, obejmuje okres od powstania niezdolności do pracy wskutek choroby i pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku do chwili upływu okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące.

Przy czym decydujący jest tu okres niezdolności do pracy pracownika, a nie to, czy po wyczerpaniu zasiłku pobiera on świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia społecznego. Niejednokrotnie pracownik jest nadal niezdolny do pracy przez kolejne miesiące po 182 dniach niezdolności, a z różnych względów (np. proceduralnych, odwoływania się od decyzji organu rentowego, lub nie wystąpienia o to świadczenie - jak powódka) świadczenia nie pobiera. Przyjęcie, iż dopiero pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego warunkuje rozwiązanie umowy w trybie art. 53 k.p. jest nie do przyjęcia, bowiem oznaczałoby, że pracownik przez dowolnie długi okres niezdolności do pracy byłby chroniony przed rozwiązaniem stosunku pracy. Potwierdził to także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 2009r., w sprawie o sygn. II PK 245/08, zgodnie z którym nie można pozbawić pracodawcy prawa do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, jeżeli pracownik nie nabył prawa do świadczenia rehabilitacyjnego lub nie stawiał się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności.

Stwierdzić należy, iż takie jest ratio legis przepisu, który jest konsekwencją wzajemnego, dwustronnie zobowiązaniowego charakteru stosunku pracy. Pracodawca ma prawo rozwiązać stosunek pracy bez wypowiedzenia, jeśli umowa nie jest przez pracownika wykonywana przez okres dłuższy, niż wskazany w powołanym art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. Tak było w przypadku powódki, która co prawda nie pobierała świadczenia rehabilitacyjnego, spierając się z organem rentowym o kolejny okres zasiłkowy, ale (co jest w sprawie bezsporne) nadal aż do dnia 02 lutego 2014r. była niezdolna do pracy.

Powódka nie kwestionowała faktu, iż nadal po 182 dniach była niezdolna do pracy. Biorąc pod uwagę, iż oświadczenie pracodawcy z 31 stycznia 2014 roku o rozwiązaniu umowy w trybie art. 53 k.p. zostało skutecznie złożone, Sąd przyjął, iż minął już okres ochronny uniemożliwiający rozwiązanie umowy z powódką.

Tym samym wobec stwierdzenia, iż powódka wykorzystała 182 dni okresu zasiłkowego z dniem 19 października 2013r. i nie pobierała świadczenia rehabilitacyjnego, pozwany był bezsprzecznie uprawniony do rozwiązania z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany był w toku procesu reprezentowany przez radcę prawnego, którego wynagrodzenie na mocy art. 99 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c. wliczane jest do niezbędnych kosztów procesu. Biorąc to pod uwagę, Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku II PZ 3/12 (Lex nr 1171158) podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Dotyczy to w jednakowym stopniu wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych oraz spraw o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p. albo na podstawie art. 45 § 1 w związku z art. 47¹ k.p.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.